

12^È FESTIVAL
INTERNACIONAL
DE MÚSICA

A stylized figure is created from torn pieces of paper and musical notation. The figure has a yellow head, a red torso, and white limbs. The limbs are made of musical staves with notes. A blue line extends from the top left of the figure. The background is a dark blue rectangle.

TORROELLA DE MONTGRÍ 1992

11 DE JULIOL - 30 D'AGOST DE 1992

A MIGUEL HERNANDEZ :

1910-1942

(In memoriam)

"Tenía 32 años, y nada le había facilitado el desarrollo de su irreprimible vocación: no tuvo estudios adecuados, ni ocio, ni ambiente familiar propicio donde se viera estimulado, alentado, comprendido. Estuvo en la guerra, como muchos. Fue encarcelado, como muchos. Escribió poemas memorables, como muy pocos han logrado.

Y lo dejaron morir cuando aún le quedaban abundantes años de poesía..."

CANTORAL

I) CALMO E MOLTO EXPRESSIVO (Introducción)

ADAGIO - CANTORAL-

Conozco bien los caminos
Conozco los caminantes
del mar, del fuego, del sueño.
De la tierra, de los aires.
Y te conozco a ti
que estás dentro de mi sangre.

ALLEGRO

II) ANDANTE -ELEGIA-

MAESTOSO

Como si paseara con tu sombra,
Paseo con la mía
Por una tierra que el silencio alfombra,
que el ciprés apetece más sombría.

CALMO

ANDANTE MAESTOSO

III) ALLEGRO

POCO MENDS -SILBO-

Lo que haya de venir, aquí lo espero
cultivando el romero y la pobreza.
Aquí de nuevo empieza
el orden, se reanuda
el reposo, por yedros alterado,
mi vida humilde, y por humilde, muda.
Y Dios dirá, que está siempre callado.

PRESTO

QUASI CADENCIA E VIVACISIMO (CODA)

Encara no s'ha arribat a reconèixer del tot la importància del llegat pianístic de Robert Schumann i la gran influència que exercí sobre el posterior desenvolupament de la tècnica interpretativa de l'instrument. Els *Estudis simfònics*, la *Kreisleriana*, las *Novelletes*, l'*Humoresca*, les *dues sonates*, les *Escenes del Bosc* o els impressionants *Cants de l'Alba*, escrits poc abans de la seva mort ja dominat per la bogeria, són més que suficients per col·locar-lo al cim de la pianística mundial. La *Fantasia Op. 17* que escoltarem avui és una de les millors i més equilibrades obres per a piano de Robert Schumann, amb la qual aconseguí millor el seu somni de trobar una manera personal d'expressar-se, dintre els motlles clàssics de la sonata. Una obra on ens impressiona tant la tensió sobrehumana del primer moviment ("Tocar-ho sempre de forma fantàstica i apassionada" diu l'encapçalament de la peça) com la brillantor del segon, on l'ofrena a Beethoven (*Arcs de Triomf*), trenca de forma un xic chopiniana la tensió del primer i sobretot la bellesa nostàlgica del tercer en què Schumann troba els seus moments més profunds, bells i tràgics.

Si hi ha alguna cosa que pugui aproximar Schumann i Mussorgski, és la desgràcia de la mort tràgica, sumits ambdós en les boires de la bogeria. El rus, autor d'una de les més grans òperes que s'han escrit, *Boris Godunov*, ens va deixar també aquesta magnífica col·lecció d'obres per a piano, els *Quadres d'una Exposició*, en els quals comenta, amb música, la impressió que li produeixen els quadres pintats per un amic. L'obra comença amb un comentari curt, que porta per títol *Passeig*, que es repeteix gairebé sense excepció entre peça i peça, sempre variat. Davant nostre van desfilant, així, diferents escenes, des del grotesc *Gnom* a la visió de *la Gran Porta de Kiev*, passant pels crits i els jocs dels nens en el parc de les Tulleries de París, la discussió entre dos jueus vells, el ric Goldenberg i el pobre Schmuyle, i la frenètica dansa de Baba Yaga davant "la cabana sobre potes de gallina". Tot i la meravellosa orquestració que va fer Maurice Ravel de l'obra, segueixo creient que s'ha d'escoltar en la seva versió original per a piano, amb aquesta escriptura aspra, frenètica, a vegades quasi brutal, d'altres meditativa, somniadora, amb un pes terrible de tragèdia.

Els compositors actuals, amb rares excepcions —entre les quals m'incloc-hem perdut el gust per l'escriptura per a piano, i és una llàstima, ja que és un instrument amb unes possibilitats expressives gairebé il·limitades. Per això, és més d'agrair el fet que Gabriel Fernández Àlvez hagi decidit escriure *Cantoral*, una obra d'encàrrec del Festival de Torroella de Montgrí, homenatge al poeta Miguel Hernández en el cinquantenari de la seva mort en una presó franquista. Dividida en tres parts cadascuna de les quals té com a referència un dels seus poemes, intenta transmetre el missatge del poeta sense ajuda dels textos que han servit de suport a la música, segons ens diu el compositor. La primera és un *adagio*, que du el títol de *Cantoral*, la segona un *andante maestoso-allegro*, basat en el poema *Elegia* i la tercera porta el títol de *Silbo*. Fernández Àlvez confessa ser un compositor "que es mou dins el camp de la polarització harmònica de la música, de les relacions tonals, i que no intenta fugir d'aquests elements, tan necessaris per a la comprensió del discurs musical". Alguna cosa està canviant en el món de la música. S'abandonen posicions dogmàtiques i s'intenta, sobretot, fer una música que arribi als nostres semblants, encara que aquesta no sigui més fàcil ni fem concessions vergonyoses per aconseguir-ho.

EDUARDO RINCÓN

Aquiles Delle-Vigne. Alumne de Claudio Arrau i d'Eduardo del Pueyo, és professor del Conservatori de Rotterdam i de l'École Normale de Musique Alfred Cortot, de París. Ha donat lliçons magistrals a la Juillard School i a la Manhattan School de Nova York, als Conservatoris de Colònia, Múnic, etc; i ha actuat com a solista sota la direcció de Sir Yehudi Menuhin, Leopold Hager, Kamen Goleminov, Henrike Morelenbaum, Georges Octors, i altres, amb les Orquestres Nacionals de França, Argentina, Bèlgica, Mèxic, etc. Ha enregistrat per les firmes EMI, BASF i EMS Records i és convidat sovint a formar part del jurat de prestigiosos concursos de piano. Fins l'any 1985 va ser el director del *Concurs Internacional Bösendorfer*.

AQUILLES DELLE-VIGNE, piano

PROGRAMA

I

Cantoral. (Estrena)

G. Fernández Álvez
(1943)

Fantasia en do major, Op. 17 (1836)

R. Schumann
(1810-1856)

Il tutto fantastico ed appassionato – in modo d'una leggenda
Moderato con energia. Poco meno mosso – più animato
Lento sostenuto. Il tutto piano – poco più animato

II

Quadres d'una exposició (1874)

M. Mussorgski
(1839-1881)

Promenade / Gnomus / Promenade / Il vecchio castello / Promenade /
Tuileries / Bydlo / Promenade / Ball dels pollets dins les cloves /
Samuel Goldenberg i Schmyle / El mercat de Limoges /
Catacombae (Sepulcrum romanum) / Cum mortuis in lingua mortua

Gabriel Fernández Álvez va néixer a Madrid l'any 1943. Va estudiar en el Conservatori d'aquesta ciutat amb els professors Anton Garcia Abril i Roman Alis, l'any 1976. Va guanyar el primer premi de fi de carrera en l'especialitat de composició amb l'obra Homenaje a Falla i, més endavant, va ampliar estudis amb Carmelo A. Bernaola i va participar en diferents cursos de composició a Itàlia i Alemanya.

Ha obtingut diferents premis entre els quals destaquen els següents:

- 1976: 2n premi del concurs permanent de la Comisaría de la Música amb l'obra Cuarteto número 1 para instrumentos de arco.
 - Participa per la cadena SER en el Premi Itàlia amb l'obra Dioramas.
 - Representa a Espanya en el XII Congrés de la Sociedad Internacional de Educación Musical amb l'obra Homenaje a Hindemith.
 - Lasciate ogni speranza és seleccionada per representar a Espanya en el XII Congrés de la SIMC.
- 1977: 1r premi de música simfònica de la Comisaría de Música amb Simfonia núm. 1 subtitulada Segundo nacimiento en memoria de Giovanni Papini.
- 1978: Premi de música simfònica Oscar Esplá amb el mim-ballet !!OM!j i finalista del concurs Arpa de Oro amb Peñalara.
- 1979: Estrena en el Teatre Reial de les obres Peñalara i Simfonia núm. 2 dedicada a Garcia Abril.
- 1980-1982: Finalista del concurs Arpa de Oro amb les obres Cadencias i Tridimensional. Estrena a Viena de l'obra Constantes escrita per a clave i dedicada a Genoveva Galvez.
- 1984: Estrena el Trio Mompou dedicada al mestre Frederic Mompou.
- 1985: 1r premi Ataulfo Argenta amb l'obra Fantasia lírica amb textos de Gerardo Diego. Estrena en el Teatro Real de l'obra Ave Maria a un periodista escrita per al Coro Nacional.
- 1986: Premi Oscar Esplá amb Concierto para piano y orquesta i 1r premi de l'Orquesta Simfònica de Asturias amb l'obra Variaciones simfónicas titulada En mí, lejos de mí.
- 1987-1988: Estrena a l'Auditori de Madrid Cánticos matritenses, obra encarregada per la Comunidad de Madrid basada en el folklore madrileny i la cantata agònica Pentagrama sin pájaros, obra encàrrec del CDMC.
- 1990: Estrena de la seva Fantasía para guitarra dedicada al concertista Gabriel Estarellas. Estrena en el Teatro Monumental de Madrid un triple concert titulat Concierto elegíaco per a violí, violoncel, piano, cors i orquestra simfònica.
- 1991: Estrena a la Fundación Juan March de la sonata Poética escrita i dedicada al concertista Gabriel Estarellas.
 - Acaba el Concert per a guitarra i orquestra titulat Concierto Cervantino i, el novembre, s'estrena un doble concert titulat Asmar escrit per a guitarra, flauta i orquestra de corda, a l'Auditori de Madrid, encàrrec de l'Orquesta Nacional de España.
- 1992: Acaba l'òpera titulada Gibraltar dedicada al mestre F. A. Barbieri, obra que es va estrenar el passat mes de maig escrita per a nou solistes, cor mixt i orquestra simfònica.

Actualment és professor d'harmonia, per oposicions, del Conservatori Superior de Música de Madrid.

Organitza:

Joventuts
Musicals
de Torroella
de Montgrí

Col.laboren:

Germans Radresa
sa

Bösendorfer

Associació
per a la promoció de JOVES
INTÈRPRETS MUSICALS

«SOFIA PUCHE»

The British Council

PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

EL PUNT

CATALUNYA MÚSICA

Patrocinen:

«centro
para la difusión
de la música
contemporánea»

Ajuntament de
Torroella de Montgrí

Diputació de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Departament de Comerç, Consum i Turisme

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

